

talen, end at dette ikke sker, naar der saa ikke bliver opparet noget alligevel ved Siden af, hvad jeg tror i mangfoldige Tilfælde ikke vil ske, fordi man bliver fri for Afdraget. Derfor er jeg kølig over for disse afdragsfri Laan. Til mine Indvendinger over for Agrarforeningens Forslag skal jeg ogsaa sige, hvad der senere blev fremdraget af det ærede Medlem fra Hørning (Neergaard), at man ved at gaa den Vej ikke gavner Interessenterne i de bestaaende Foreninger, dersom de ikke gaa over i den ny Forening, og det kunne de ikke gøre uden et ret bethdeligt Tab. De skulle jo nemlig efterlade i Reserverfonden en Del af det Bidrag, de have ydet til denne, naar de gaa ud af Kreditforeningen, og Interessenterne i de bestaaende Foreninger ere jo dog en ikke ganste ringe Del af Landejendomsbesidderne her i Landet. Den ærede Minister udtalte, at der i alt Fald maatte den Begrænsning til, den Maade, hvorpaa jeg havde antydet, at de faste Laan skulde beregnes paa, at Direktionen ikke maatte sætte Vurderingssummen over det Beløb, Vurderingsmændene havde sat. Deri er jeg fuldt enig med den ærede Minister, men det kan godt være, at jeg ikke udtalte det. Det forekom mig for øvrigt, at den ærede Minister var tilbøjelig til at anse min Tanke for rigtig, naar denne Begrænsning kom til. Med Hensyn til mine Bemærkninger til Punkt 3, Beregningen af det solidariske Ansvar, fremsatte den ærede Minister en for mig ganste ny Tanke. Den højtærede Minister mente, saa vidt jeg forstod ham ret, at Tanken var den, at naar der blev givet Tillægslaan i en løbende Serie, og der i Forvejen er Laan i en sluttet Serie, skulde det solidariske Ansvar være delt saaledes, at hvis der faldt Tab, skulde dette Tab fordeles forholdsmæssigt paa begge Laanene. Mon det ikke var den højtærede Ministers Tanke? i alt Fald forstod jeg ham saaledes. Men jeg kan ikke se, at det egentlig kan lade sig gøre. Nu er Forholdet jo saaledes, at dersom en Mand faar et Tillægslaan i en løbende Serie, og der lides Tab, skal den løbende Serie tage Tabet. Det vil sige, den kan ikke komme til at tabe mere, end den har laant. Tabes der endnu mere, gaar det over paa den Serie, der har Hovedlaanet. Men jeg kan ikke se, at man der forandrer noget i Prioritetsordenen, som man kan kalde det, med det Forslag, som her foreligger. Der staar kun i § 1 under Nr. 3, at det solidariske Ansvar herefter skal beregnes med 10 pCt. af Restgælden, dog saaledes, at 3 Tiendedelen af Vurderingssummen ikke

regnes med. Det er det eneste, der staar, som forandrer det bestaaende Forhold. Nu er Forholdet, at det er 66²/₃ pCt. af den oprindelige Hovedstol, der skal beregnes for det solidariske Ansvar. Men jeg ser ikke, at dette Forslag i mindste Maade forandrer Prioritetsordenen. Jeg kan ikke se andet, end at den fremdeles vil være saaledes, at Tabet først vil falde paa det Laan, der er givet sidst; der vil Risikoen forblive. Hvis jeg har Ret deri, har den højtærede Minister ikke Ret i de Bemærkninger, han fremkom med mod mine Udtalelser angaaende dette Punkt. Skulde det andet være Tilfældet, vil det altsaa sige, at man trods det, at Serien er sluttet, dog kan blive ved at belyrde den yderligere med Risiko, og det er dog en Tanke, der i alt Fald for mig er helt ny. Det er jo muligt, at det er mig, der tager fejl. Det er endog saa sandsynligt, men foreløbig kan jeg ikke se, at den højtærede Minister har Ret i sin Opfattelse. Den højtærede Minister bemærkede, at man stiftede noget hyppigt Direktører i enkelte Kreditforeninger, og at det derfor kunde være rigtigst, at der blev lagt lidt Bræmme paa i den Henseende, i alt Fald for de administrerende Direktørers Bedkommende. Jeg skal dertil sige, at i den Kreditforening, hvor jeg er bedst kendt med Forholdene, have vi, saa langt jeg kan huske tilbage, ikke stiftet Direktører, uden naar en af de gamle Direktører er død, og saa er man jo nødt til at skulle have en ny. Med Hensyn til Valget af Repræsentanter udtalte den højtærede Minister, at det var rigtigst ogsaa i dette Tilfælde, at Stemmeantallet blev beregnet efter Laanets Størrelse. Det finder jeg for mit Bedkommende ogsaa, og det have vi ogsaa i den nørrejydske Kreditforening.

Neergaard: Jeg skal ikke komme ind paa nogen udførlig Debat om Statsgaranti-spørgsmaalet. Vi have alle med Interesse hørt den ærede Ministers Udtalelse derom. Vi kunne paa dette Stadium ikke komme lynderlig videre end til at tage til Efterretning, hvad der fremkommer fra forstellig Side i Debatten, først senere, naar vi komme saa vidt, kan der være Tale om at opstille virkelige Forslag. Jeg skal dog sige til den højtærede Minister, at han ikke har overbevist mig om, at det skulde være en saaumulig Affære for Staten at gaa til en Statsgaranti, selv en ubegrænset Statsgaranti. Det er jo sandt, at Staten vilde komme i en højst pinlig Situation, hvis det Tilfælde indtraadte, som den højtærede Minister forudsatte, at en eller flere, maaske alle Kreditforeninger bleve abandonnerede af